

IMPLICAȚIILE
PRACTICE ALE
CALVINISMULUI

ALBERT N. MARTIN

IMPLICAȚIILE PRACTICE ALE CALVINISMULUI

Albert N. Martin

© 2017 Asociația MAGNA GRATIA.

Toate drepturile rezervate. Nici o parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original sub titlul *The Practical Implications of Calvinism*. Tradus și publicat cu permisiunea GraceGems.

Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

Traducerea, design copertă și interior și tehoredactare: MAGNA GRATIA.

RESPECTAȚI DREPTURILE DE AUTOR!

Este interzis în mod expres:

imprimarea a mai mult de 3 ex. pentru uz personal, a mai mult de 10 ex. din maxim 5 publicații diferite pentru prieteni și rude;

imprimarea profesională (la tipografie, indiferent dacă produsul este comercializat sau nu);

stocarea fișierelor oricărei cărți pe bloguri, pagini de internet, portaluri sau transmiterea pe cale electronică, altfel decât a link-urilor către website-ul MAGNA GRATIA.

copierea și republicarea a peste 250 de semne/publicație pe alte portaluri, pagini de internet, bloguri, în publicații tipărite sau în predici, prezentări, conferințe etc.

Politica de copyright completă este disponibilă la adresa de internet:
<http://www.magnagratia.org/copyright.html>

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,
Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

Cuprins

Capitolul 1. Experimentarea lui Dumnezeu	9
Capitolul 2. Întâlnirea cu Dumnezeu	13
Capitolul 3. L-ai văzut pe Dumnezeu?	21
Capitolul 4. Puterea credinței mântuitoare	27
Note bibliografice	43

1

EXPERIMENTAREA LUI DUMNEZEU

B. B. Warfield descria calvinismul drept „acea vedere a măreției lui Dumnezeu care pătrunde în toate aspectele vieții și experienței creștine”. În particular, atunci când ne referim la doctrina mântuirii, mărturia lui poate fi sumarizată la aceste patru cuvinte esențiale: *Dumnezeu mântuiește pe păcătoși*. Dar oricând suntem confrunțați cu marile afirmații doctrinare din Sfânta Scriptură, Dumnezeu nu ne lasă doar cu niște simple declarații de doctrină. Scopul adevărului lui Dumnezeu, care este prezentat minților celor ce fac parte din poporul Lui, este ca, înțelegându-le, aceștia să cunoască efectul lor în propria lor experiență a credinței. Astfel, marile teme doctrinare din epistola lui Pavel către Efeseni, capitolele 1, 2 și 3 sunt urmate de aplicarea acestor doctrine în viața și experiența practică, în Efeseni capitolele 4, 5 și 6. Finalitatea pentru care Dumnezeu a transmis acest adevăr nu se referă atât de mult

la învățarea lui mentală, pe cât se referă la transformarea vieților noastre. Dar un om nu poate să ajungă în mod direct să trăiască și să experimenteze aceste lucruri, până când ele nu trec mai întâi prin mintea sa. Și așa, adevărul lui Dumnezeu este transmis minții, iar Duhul lui Dumnezeu lucrează în aceasta ca Duh de înțelepciune și cunoștință. El nu iluminează mintea doar atâta încât sertarele studiului mental să fie ticsite de informație. Scopul pentru care Dumnezeu instruiște mintea este ca, astfel, El să poată transforma viața.

Care sunt, așadar, implicațiile gândirii și adevărului calvinist în viața omului și în slujirea lui ? Atunci când mă refer la implicațiile personale, mă refer la implicațiile relației personale cu Dumnezeu, fără vreo a face vreo referință intenționată la slujire.

Totuși, aceste lucruri nu pot fi separate într-un sens absolut, căci s-a spus foarte bine că „viața unui slujitor este viața slujirii sale”. Nu poți separa ceea ce ești de ceea ce faci. Nu poți separa efectul adevărului asupra relației personale cu Dumnezeu de efectul adevărului în lucrarea pe care o faci. Voi separa aici aceste două lucruri cu scopul de a aduce clar înaintea cititorului principiile despre care discutăm, dar nu vreau în niciun caz să ofer impresia că cele două se află în categorii rigide, complet distincte.

Așadar, întrebarea mea este aceasta: Care sunt implicațiile gândirii calviniste, ale acestei viziuni a măreției lui Dumnezeu și ale adevărului mântuitor al Scripturii, atunci când acesta se aplică la nivel de individ? Atunci când formulăm răspunsul, vom merge înapoi la acel principiu general pe care B. B. Warfield l-a denumit „principiul formativ al calvinismului”. Iată cuvintele lui Warfield:

„Implicațiile țin, așadar, de o conștientizare profundă a prezenței lui Dumnezeu, în măreția Lui, însoțită de experimentarea zguduitoare care o însoțește, în ce privește relația creaturii cu Dumnezeu, în mod particular la nivelul creaturii păcătoase. Calvinistul este acel om care L-a văzut pe Dumnezeu și care, văzându-L în gloria Lui, este, pe de-o parte, plin de un simțământ copleșitor al propriei sale nevrednicii înaintea lui Dumnezeu în calitate de creatură, și mai mult chiar, în calitate de păcătos; și, pe de altă parte, este omul plin de uimire și adorare, lucruri izvorâte din faptul că, în ciuda realității stării sale, acest Dumnezeu este un Dumnezeu care îi primește pe păcătoși. Acela care crede în Dumnezeu fără rezerve și este hotărât ca Dumnezeu să fie Dumnezeul lui în tot ceea ce cuprinde gândirea, simțămintele și voința sa – în întregimea acțiunilor vieții sale, intelectuale, morale și spirituale – cuprinzând toate relațiile lui sociale și religioase, acela este un calvinist, și asta prin forța logicii celei mai stricte care guvernează punerea în aplicare a principiilor în gândire și viață, prin însăși necesitatea situației.”[1]

Observați că, atunci când B. B. Warfield definește calvinismul și pe calvinist, el folosește cuvinte care au o natură puternic experimentală. Cuvintele „cunoaștere” și „conștientizare” au de-a face în primul rând cu mintea, chiar dacă ele merg dincolo de aceasta; dar atunci când ajungem la expresii precum „l-a văzut pe Dumnezeu”, „plin de un simțământ al propriei sale nevrednicii”, „plin de uimire și adorare” și „gândirea, simțămintele și voința”, acestea sunt cuvinte care vorbesc despre experiență. Warfield spune, cu alte cuvinte, că niciun om nu este calvinist, niciun om nu este cu adevărat biblic în gândirea lui cu privire la Dumnezeu, niciun om nu este cu adevărat religios și evanghelic în mod autentic până

când aceste concepte nu au fost aprinse în însăși fibrele experienței sale. Cu alte cuvinte, Warfield ar spune că „un calvinist academic” este o expresie ce denotă nonsens, ca și cum am vorbi despre „un cadavru viu”. Atunci când sufletul și trupul sunt separate, are loc moartea. Tot așa, Warfield ar spune că, atunci când esența experienței asociate unei gândiri calviniste este moartă sau absentă, tot ce mai rămâne este un cadavru, un lucru urât mirositor înaintea lui Dumnezeu și adesea o putreziciune în biserică, atunci când aceste trăsături se regăsesc într-un predicator!

2

ÎNTÂLNIREA CU DUMNEZEU

Având acest fel de imagine de ansamblu cu privire la implicațiile personale, aș vrea acum să privim la un pasaj al Scripturii în care vom avea parte de o relatare istorică a felului cum Dumnezeu modelează un calvinist. Deschideți la Isaia, capitolul 6. „În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt”. Isaia, care îl știa bine pe împăratul Ozia și care îl văzuse pe tronul său, spune că în anul morții acestui împărat, el l-a văzut pe adevăratul Împărat. El menționează acest lucru din nou la sfârșitul versetului 5: „și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” Iar el l-a văzut esențialmente ca pe un Împărat întronat: „Am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acope-

reau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau. Strigau unul la altul, și ziceau: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui!” Și se zguduiau ușorii ușii de glasul care răsuna, și casa s-a umplut de fum. Atunci am zis: „Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!” Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el” (Isaia 6:1b-7a). Gândiți-vă la pielea atât de sensibilă a buzelor și la cărbunele care era atât de fierbinte, încât serafimul nu a putut să îl ia în mâinile lui, ci ar trebui să folosească un clește. Apoi vin următoarele cuvinte de mângâiere: „Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” Am auzit glasul Domnului, întrebând: „Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi?” Eu am răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” El a zis atunci: „Du-te și spune poporului acestuia: ‚Într-una veți auzi și nu veți înțelege; într-una veți vedea, și nu veți pricepe!’ Împietrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi, și astupă-i ochii ca să nu vadă cu ochii, să n-audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Mine, și să nu fie tămăduit”. Și eu am întrebat: „Până când, Doamne?” El a răspuns: „Până când vor rămâne cetățile pustii și lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case, și țara va fi pustiită de tot” (Isaia 6:7b-11).

Avem aici relatarea felului cum Dumnezeu modelează un calvinist, a felului cum Dumnezeu aduce un astfel de om la o viziune a măreției lui Dumnezeu care l-a afectat atât de mult, încât viața lui nu a mai fost niciodată aceeași. Primul lucru care l-a izbit în această

viziune a fost vederea lui Dumnezeu ca Acela care era Preaînalt, șezând pe tron, așa încât orice altceva este introdus în viziune – sfințenia lui Dumnezeu, harul lui Dumnezeu, iertarea din partea lui Dumnezeu – reprezintă strălucirea lui Dumnezeu izvorând din poziția Lui de Dumnezeu întronat: „Am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt”. Așa că putem spune, pe bună dreptate că, în această scenă, avem de-a face cu exersarea sfințeniei suverane și deopotrivă cu cea a suveranității sfinte al lui Dumnezeu. Avem de-a face cu harul suveran și, în același timp, cu suveranitatea plină de har. Iar această arătare a Domnului în calitate de Împărat a adus cu ea mai multe implicații practice specifice în viața profetului.

ÎN PRIMUL RÂND, A PRODUS ÎN INIMA PROFETULUI O CONȘTIENTIZARE PROFUNDĂ, EXPERIMENTALĂ, A PĂCĂTOȘENIEI SALE.

„Vai de mine! Sunt un om pierdut. Am fost șocat. Voi fi făcut bucați. Am fost zdrobit”. Dar cine era el? Era cumva vreun hippie tolănit în vreun colț de stradă, care mărunțise vreo înjurătură la adresa celor care nu-i împărtășeau interesele? Era cumva vreun student care umbla prin preajma Templului cu pretenția de a încerca să capete informații proaspete cu privire la vreo religie nouă, și care ajunsese să se dedea patimilor sale animalice? Nu, acesta era Isaia, un om sfânt, om al lui Dumnezeu și care, după toate indicațiile Scripturii, era ceea ce am putea denumi azi un *creștin dedicat*. Dar el trebuia încă să aibă o vedere și o viziune a Domnului care să îl zguduie, să îl scuture și să dea pe față corupția inerentă din propria inimă și viață. Iar eu susțin cu tărie faptul că Dumnezeu

nu face niciodată din cineva un calvinist prin a arăta acelei persoane slava și măreția Lui, fără a aduce odată cu aceasta o descoperire corespunzătoare a păcatului, în lumina suveranității și sfințeniei Sale. În cazul lui Isaia, această viziune a adus cu ea în același timp o conștientizare profundă a stării generației lui. Observați că, în mărturia lui, el nu doar spune „Sunt un om cu buze necurate”, ci și „Locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate”. Paradoxal, în Isaia 58, descoperim starea poporului din acea vreme și vedem că ei erau extrem de religioși, ba chiar veneau zilnic la templu pentru a aduce jertfe. Citește Isaia capitolul 1 și îi vei descoperi pe contemporanii profetului aducându-și jertfele și păzind sărbătorile rânduite. Cu toate acestea, Dumnezeu spune: „Mi-e scârbă de tămâia voastră! Nu mai aduceți jertfe fără rost! ... Chiar dacă veți face multe rugăciuni, nu le voi asculta” (Isaia 1:13, 15, NTR). Dacă tu și eu am fi trăit atunci, ca martori oculari, am fi spus că religiozitatea din Israel era într-o situație destul de bună. Dar atunci când acest om a avut o viziune și un simțământ al măreției lui Dumnezeu, acest lucru a adus cu el nu doar o conștientizare a propriei păcătoșenii, ci și una cu privire la starea celor din generația sa.

ÎN AL DOILEA RÂND, ACEASTĂ EXPERIENȚĂ L-A ADUS PE PROFET ÎN SITUAȚIA DE A CUNOAȘTE HARUL ȘI IERTAREA.

Atunci când Isaia și-a simțit necurăția, zdrobirea lui totală în prezența Domnului, serafimul a luat un cărbune aprins de pe altarul jertfei, cărbune care devine simbolul lucrului în baza căruia Dumnezeu îi iartă pe păcătoși. Acesta atinge buzele profetului și,

chiar dacă există o durere interioară, ea vine însoțită de următoarele cuvinte minunate de har: „nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” Iată aici un om care a fost făcut să își vadă păcatul într-o astfel de modalitate, încât se minunează de cum se poate ca o astfel de persoană să locuiască în prezența unui astfel de Domn. Unei astfel de persoane i se dă cuvântul iertării, un cuvânt care smerește, care dă putere, un cuvânt cuceritor. Motivul pentru care harul este atât de puțin apreciat în zilele noastre stă în aceea că măreția transcendentă, suveranitatea și sfințenia lui Dumnezeu sunt atât de puțin apreciate, iar noi nu vedem mai mult decât o jumătate de pas între Dumnezeu și ființele noastre păcătoase. Dar Isaia a văzut acolo o prăpastie infinită, iar atunci când Domnul și-a întins îndurarea, în mod suveran, peste acea prăpastie și l-a atins, el a devenit un om care a făcut dovada roadelor harului, în viața sa.

ÎN AL TREILEA RÂND, ACEASTA NE VORBEȘTE DESPRE UN OM CARE S-A PREDAT CU TOTUL ÎNAINTEA LUI DUMNEZEU.

Odată ce a fost curățat, Isaia spune: „Am auzit glasul Domnului, întrebând „Pe cine să trimit, și cineva merge pentru Noi?”” Observați reacția profetului. După ce l-a văzut pe Domnul în suveranitatea și sfințenia Lui, și pe sine în propria necurăție, și după ce a auzit cuvântul harului și al iertării, ce poate face omul atunci când acest Domn vorbește și el îi aude vocea, decât să spună „Iată-mă, trimite-mă!”? Aici nu este nicidecum vorba despre vreun îndemn la istorioare misionare cu privire la păcatul omului și nevoia acestuia de a fi evanghelizat, în încercarea de a trezi pe tineri din starea lor de răzvrătire și complezență la conștientizarea voii revelate a

lui Dumnezeu și pentru a smulge de la ei un „iată-mă”. Aici avem de-a face cu răspunsul reflex al unui om care îl văzuse pe Domnul și auzise vocea Lui, iar acesta nu are decât un singur răspuns: „Iată-mă, Doamne, trimite-mă!” Apoi, după cum vedem, Domnul testează profunzimea acelei mărturii și ceea ce descoperim este o totală predare a profetului înaintea voii și căilor lui Dumnezeu, indiferent cât de ciudate ar putea să i se pară, căci îi este făcut imediat clar faptul că lucrarea pe care avea să o facă era primordial una de judecată:

„Du-te și spune poporului acestuia: „Întruna veți auzi și nu veți înțelege. Întruna veți vedea și nu veți pricepe. Împietrește inima acestui popor...”

„Isaia, te trimit la o lucrare de împietrire și judecată”. Dar ce spune profetul? Cumva face el un pas înapoi și spune, „O, Doamne, dar nu este corect. Nu mă chema la o lucrare ca aceasta”. Nu, nu! Ci el spune simplu: „Până când, Doamne?” Cu alte cuvinte, „Doamne, este dreptul Tău total de a mă trimite la o lucrare care va fi primordial o lucrare de împietrire și judecată. Tu ești Dumnezeu. Tu ești pe tron. Eu sunt o creatură înaintea tronului Tău. Tu ești sfânt, iar eu sunt păcătos. Ce altceva aș putea să fac decât să rămân captiv voii Tale, indiferent care ar fi implicațiile?”

Acesta este felul în care Dumnezeu transformă un om într-un calvinist. Într-un fel sau altul, El îi dă acestuia o viziune a măreției, suveranității și sfințeniei Sale, în calitate de Cel Preaînalt, lucru care îl aduce pe acesta la o conștientizare profundă, experimentală, a păcătoșeniei personale, în calitate de om, și în ceea ce privește generația sa. Îl aduce în punctul în care el experimentează harul

lui Dumnezeu, îl împinge în intimitatea recunoașterii vocii lui Dumnezeu și îl aduce la o totală abandonare față de voia și căile lui Dumnezeu.

3

L-AI VĂZUT PE DUMNEZEU?

Ca aplicație, ceea ce vreau să spun este că nu poți pretinde că ești un calvinist doar pentru faptul că senzația ta de mâncărime spirituală ce tânjește după consistență logică a fost potolită de sistemul teologic calvinist. Întrebarea este: L-ai văzut pe Dumnezeu? Ai fost adus în apropierea Lui? Aceasta este esența problemei. Aș vrea să-ți amintesc cuvintele lui B. B. Warfield: „Calvinistul este omul care L-a văzut pe Dumnezeu”. Expresia „un mândru calvinist” este un nonsens. Dacă un calvinist este un om care L-a văzut pe Dumnezeu, Cel Preaînalt și întronat, atunci acesta este un om care a fost adus la zdrobire înaintea tronului Lui, așa cum a fost cazul lui Isaia. Un calvinist carnal? Alt nonsens! Dumnezeu care se află pe tron este Cel Preasfânt, iar El locuiește într-o părtășie conștientă cu cei care sunt relaționați corect la El în calitate de Cel Preasfânt și Împăratul de pe tron. Aceste două lucruri sunt puse

împreună atât de frumos în Isaia 57:15, unde profetul spune: „Așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit””. Ce este acea zdrobire? Este reacția unui păcătos în prezența unui Dumnezeu sfânt. Dar ce este smerenia? Este reacția unui individ în prezența unui suveran. Isaia nu uită niciodată această viziune, iar el spune: „acest măreț Dumnezeu locuiește în acel loc sfânt și preaînalt, dar este în același timp alături de acela cu duhul zdrobit și smerit, ca să învieze duhul celui smerit și să îmbărbăteze inima celui zdrobit”.

Dacă înțelegerea gândirii calviniste te-a adus în situația de a te lăuda cu libertatea ta și de o folosi ca pe un prilej pentru păcatele și plăcerile tale, atunci concluzia este că nu ai devenit niciodată un calvinist biblic. Dumnezeu îi face pe oameni calviniști în același fel în care i-a făcut în zilele lui Isaia.

Eu susțin cu tărie că nimeni nu are vreun drept să pretindă că este calvinist doar pentru că poate repeta papagalicește fraze peste care a dat în lectura literaturii reformate ce ne-a rămas drept moștenire. Nu, ci el trebuie să se întrebe: „M-a adus Duhul Sfânt la această cunoaștere profundă a lui Dumnezeu încât să lucreze în mine cel puțin o măsură a acestui har al smereniei? M-a înzestrat Dumnezeu cu daruri și abilități? Dacă da, ce am eu pe care să nu-l fi primit? Cu ce sunt eu diferit? Dacă Dumnezeu mi-a dat daruri și abilități, intelectuale sau de orice alt fel, recunosc că am toate acestea datorită unui Suveran care se află pe tron și care a găsit plăcere să mi le dea? Singura diferență dintre mine și acel sărman copil retardat, care îmi umple inima de milă, este că El a găsit plăcere să mă facă diferit. „Ce anume te face să fii diferit?”” Omul care stă în

prezența unui Dumnezeu ce șade pe tron, omul care are înaintea ochilor și conștientizează măreția lui Dumnezeu, recunoaște că tot ceea ce el are, are pentru că îi sunt date de Dumnezeu. Smerenia nu este modestă în acest caz. Smerenia este acea dispoziție a recunoașterii oneste că El este Dumnezeu iar eu nu sunt altceva decât o creatură. Tot ceea ce am vine de la El și trebuie înapoiat lui Dumnezeu cu laudă și slavă. Aceasta va produce supunerea față de Dumnezeu, așa cum vedem în Isaia. El este Cel ce șade pe tron, iar eu nu am niciun drept înaintea Lui, ci am privilegiul de nedescris de a cunoaște și împlini voia Lui. Nu a fost cumva tocmai aceasta reacția reflexă a lui Isaia? Domnul se află pe tron, iar eu sunt o simplă creatură. Ce altceva aș putea face, decât să spun „Iată-mă”?

O, încântarea de nedescris produsă de cunoașterea și împlinirea voii lui Dumnezeu! Ea aduce nu doar umilință și supunere, ci și o zdrobire adevărată, căci văd așadar că toate păcatele mele au reprezentat, în esență, expresia unui spirit anarhist și violent, îndreptat împotriva drepturilor regale ale lui Dumnezeu. Am eșuat eu să Îl iubesc din toată inima? Atunci aceasta a fost anarhia sufletului meu. El cere și este vrednic de dragostea mea neîmpărțită. Am eșuat să-mi iubesc aproapele ca pe mine însumi și m-am dedat păcatului de a nu-mi cinsti părinții, de a nu respecta drepturile și viața altora, puritatea și sfințenia altora, reputația altora? Treci prin Cele 10 Porunci și învață că orice încălcare a lor reprezintă, în esență, o exprimare violentă a răzvrătirii anarhiste împotriva drepturilor de împărat ale lui Dumnezeu. Orice mândrie – nu este decât altceva decât o încercare de a fura din slava care este doar a Aceluia care șade pe tron și de a spune în realitate: „O, Dumnezeule, te rog, lasă-mă să mă strecor în cadru și să primesc și eu gloria”? Nu este

aceasta mândrie? Nu este o încercare ticăloasă de a fura din slava Dumnezeului întronat?

Așadar, această întâlnire cu Dumnezeu nu poate să nu producă umilință, supunere și zdrobire. De partea strălucitoare, ea nu poate să nu producă recunoștință pentru faptul că, în exersarea drepturilor Sale suverane, eu ajung să fiu binecuvântat de Dumnezeu cu o minte capabilă să gândească, cu trup sănătos, cu claritate a gândirii și, mai presus de orice, cu binecuvântarea harului, a siguranței că Dumnezeu se află pe tronul Lui, și că nimic din trecut, prezent sau viitor nu a făcut vreodată că acel tron să se deplaseze câtuși de puțin. Iehova domnește! Siguranță, siguranță nezguduită, bucurie – indiferent de ceea ce se petrece în sfera în care eu pot vedea! Totul este bine acolo unde El locuiește.

Te-a făcut Dumnezeu să fii un calvinist? Nu te întreb dacă ai citit o carte scrisă de Boettner, Kuyper ori Warfield, și așa ai ajuns calvinist. Nu, ci eu întreb: Ți-a dat Dumnezeu o viziune a Persoanei Sale? Te-a zdrobit El? Te-a adus El, prin harul Lui, la locul umilinței, al supunerii, al zdrobirii, al recunoștinței, siguranței și bucuriei? Așa este produs un calvinist. Dacă cunoaștem aceste lucruri, atunci vom dori să spunem și noi, odată cu poetul:

Dumnezeul meu, cât de minunat ești,
Măreția Ta – cât de strălucitoare!
Cât de frumos este scaunul îndurării Tale,
În profunzimea luminii tale orbitoare!

O, cum mă tem de Tine, Dumnezeule viu,
Cum tremur din toată profunzimea, din toată inima!

Mă închin înaintea Ta cu speranță și cutremur
Și cu lacrimi de pocăință!

Cât de frumos, cât de minunat
Trebuie să fie chipul Tău,
Înțelepciunea Ta fără sfârșit,
Puterea Ta nelimitată,
Și puritatea Ta răvășitoare!

4

PUTEREA CREDINȚEI MÂNTUITOARE

Aș vrea să ne îndreptăm acum atenția către aspectele soteriologice specifice ale calvinismului – „doctrinile harului”. Am spus deja faptul că aspectele mântuitoare ale adevărului biblic, denumit în mod obișnuit calvinism, ar trebui să fie în centrul atenției noastre – anume mărturia faptului că Dumnezeu mântuiește pe păcătoși. Dar care ar fi efectul pe care acest lucru ar trebui să îl aibă asupra vieții cuiva, la nivel individual? Este calvinismul, aplicat esențialmente la domeniul soteriologic, o declarație a îndurării mântuitoare a lui Dumnezeu, exersată în mod suveran și cu putere asupra păcătoșilor aleși? Dacă da, atunci la însăși miezul gândirii calviniste, biblice, cu privire la mântuire, stă această credință că Dumnezeu a luat inițiativa, că Dumnezeu a făcut ceva, că Dumnezeu face ceva (la timpul prezent). Warfield avea să spună următo-

rele: „Nu este, așadar, nimic împotriva căruia calvinismul să își îndrepte fața cu o fermitate mai mare decât orice formă sau grad de auto-soterism, orice formă de mântuire prin meritele proprii. Mai presus de orice altceva, el este determinat să recunoască pe Dumnezeu, în Fiul Său Isus Hristos, acționând prin Duhul Sfânt, pe care L-a trimis ca Mântuitor veritabil al nostru”.

În ochii unui calvinist, omul păcătos are nevoie disperată să fie salvat, nu să fie indus sau ajutat să se mântuiască singur, ci să fie salvat. El susține că Isus Hristos a venit nu pentru a sfătui, îndemna sau condamna, și nici pentru a ajuta pe om să se mântuiască singur, ci ca să îl salveze, să îl mântuiască prin lucrarea irezistibilă a Duhului Sfânt în el. Aceasta este rădăcina soteriologiei calviniste.

Dar dacă așa stau lucrurile, anume că la rădăcina soteriologică a calvinismului stă mărturia faptului că Dumnezeu mântuiește pe păcătoși, însoțită de un refuz categoric în a accepta orice alt înțeles al acestor cuvinte decât cel simplu, evident, atunci acest lucru ar trebui să conducă la două lucruri în viața omului, într-o modalitate foarte practică. Care sunt acestea?

O CERCETARE DE SINE ONESTĂ, BIBLICĂ

În primul rând, aceasta ar trebui să conducă la o cercetare de sine onestă și biblică. Vedeți că nu am spus că ar fi vorba de o cercetare nebiblică sau de vreo introspecție neurotică. Eu cred chiar că frica noastră de o astfel de introspecție neurotică ne-a oprit pe mulți dintre noi, cei din cercurile reformate, de la cercetarea de sine onestă și biblică. Iar prin cercetare de sine biblică mă refer la

simplică ascultare față de pasaje precum 2 Corinteni 13:5: „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință. Pe voi înșivă încercați-vă. Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați”. Mă refer la ascultarea față de îndemnul din 2 Petru 1:10: „căutați cu atât mai mult să vă întăriți chemarea și alegerea voastră”. Și expresii similare se găsesc de-a lungul întregului Nou Testament – „Nimeni să nu se înșele; nimeni să nu vă amăgească în vreun chip; nu vă amăgiți...”. Despre această îndatorire biblică vorbesc eu aici.

Și este evident felul în care aceasta se potrivește să fie o implicație a conceptului calvinist al mântuirii. Deoarece Scriptura afirmă că toți cei care sunt mântuiți cu adevărat sunt lucrarea lui Dumnezeu, atunci întrebarea pe care trebuie să mi-o pun este aceasta: „Am fost eu obiectul acestei lucrări a lui Dumnezeu?” Chestiunea nu stă în sinceritatea deciziei mele, a hotărârii mele sau oricum aş denumi-o. Întrebarea nu este – „Ce am făcut ȘI eu în ceea ce-L privește pe Hristos și mântuirea Lui?” Nu, ci întrebarea esențială este aceasta: „A făcut Dumnezeu ceva în mine?” Nu trebuie să mă întreb „L-am acceptat eu pe Hristos?”, ci „M-a primit Hristos?” Chestiunea esențială nu este „L-am găsit eu pe Domnul?”, ci „M-a găsit El pe mine?”

Un bătrân prezbiter din Israel obișnuia să pună două întrebări celor ce aspirau să fie primiți la Cina Domnului sau la calitatea de membri ai bisericii. În primul rând, el întreba: „Ce a făcut Hristos pentru tine?” Voia astfel să vadă dacă ei înțelegeau fundamentul obiectiv pe baza căruia Dumnezeu primea pe păcătoși. Voia să vadă dacă înțelegeau că oamenii sunt acceptați înaintea lui Dumnezeu în baza și doar în baza lucrării lui Isus Hristos. Dacă era clar pentru

el că ei nu credeau în niciun fel că erau acceptați în virtutea pocăinței lor, a lacrimilor lor, a faptelor lor bune, ci doar pe baza meritelor lui Hristos, atunci le punea cea de-a doua întrebare: „Ce a produs Hristos în tine?” Da, știi ce anume a făcut Hristos pentru tine, dar acum întrebarea mea este aceasta: Ce a lucrat Hristos în tine? El punea acea întrebare pentru că înțelesese existența posibilității îngrozitoare ca o persoană să cunoască intelectual ceea ce Hristos a făcut pentru păcătoși, și totuși să fie total străin de lucrarea Sa măreață în viețile păcătoșilor.

Tot așa vreau și eu să ridic unele întrebări înaintea conștiinței fiecărui cititor. Prima întrebare este aceasta: „Ai fost tu adus în punctul în care să îți vezi corupția păcatului într-o astfel de măsură încât primele două fericiri să fie aplicabile în mod plener ție?” Singurii oameni din lume cu adevărat binecuvântați sunt aceia în care Duhul Sfânt a lucrat atât de puternic, încât ei nu sunt străini deloc de aceste două lucruri: „Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor! Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați!” (Matei 5:3-4). Cum îi face Dumnezeu pe oameni să fie cu adevărat binecuvântați, cu adevărat fericiți? În primul rând, El îi face triști la vederea și simțirea sărăciei lor spirituale, în starea de păcat. Ce este, ce înseamnă să fii sărac în duh? Este cumva un fel de încercare pseudo-pietistă de a mă convinge pe mine însumi că sunt un vierme ticălos și rău? Nicidecum! Sărăcia în duh este rezultatul vederii a ceea ce ești cu adevărat și a conștientizării realității că nu ești nimic, nu ai nimic și nu poți face nimic care să te califice pentru a primi harul și favoarea mântuitoare din partea lui Dumnezeu. Aceasta provine din convingerea că El te-ar putea face un monument veșnic al mâniei Sale drepte și te poate lăsa să pieri în focul

cel veșnic. Ai fost adus tu la cunoașterea experimentală a acestor lucruri? Dacă nu, atunci mă îndoiesc că poți pretinde faptul că Hristos este Mântuitorul tău, căci El a spus că a venit să cheme la pocăință nu pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși. Cel sărac în duh este omul ce a fost făcut pe deplin conștient de depravarea și păcătoșenia personală.

Este posibil să susții doctrina depravării totale ca un concept teologic, și totuși să fii la fel de rău, mândru și auto-neprihănit ca și diavolul. Ai cunoscut tu acea dezbrăcare interioară de sine care te-a adus la sărăcia în duh? Care te-a adus la acea tânguire sfântă? La recunoașterea faptului că păcatul tău a fost săvârșit împotriva Dumnezeului suveran? Ai fost adus la acel loc în care să-ți urăști păcatul suficient de mult pentru a-l abandona și a te alipi doar de Hristos? Un scriitor din vechime spunea atât de frumos: „Atunci când Duhul Sfânt își întinde coarda harului în viața unui om, el întotdeauna o acordă pe o notă de bas”. El începe cu o notă joasă, nota convingerii de păcat și expresia descoperirii nevoii noastre pentru Mântuitorul. Ai fost tu adus până în starea de a vedea că, dacă El nu inițiază lucrarea în tine, ea nu ar putea fi făcută niciodată?

Următoarea întrebare pe care aș vrea să o pun este aceasta: „Aduc eu dovada roadelor lucrării Lui în mine?” Se vede în mine dovada incontestabilă a faptului că Dumnezeu a început și desfășoară lucrarea Lui în viața mea? Aș vrea să spun, fără vreo teamă cu privire la aspectul contradictoriu al afirmației, că, în lumina Sfintei Scripturi, dovada aceasta este *sfînțenia biblică*. Așa-numitele cinci puncte ale calvinismului sunt creionate într-o formă negativă și pot, în anumite circumstanțe, să conducă la lucruri greșite. Fără îndoială că nu putem schimba cursul istoriei, așa încât

cele cinci puncte au ajuns până la noi și trebuie să învățăm să trăim cu ele. Dar dacă ai lua ultimele patru puncte – alegerea necondiționată, răscumpărarea particulară (Hristos a murit pentru a mântui anumiți oameni), chemarea eficace a lui Dumnezeu și lucrarea păstrătoare a lui Dumnezeu în toți cei pe care El i-a chemat și i-a alăturat Fiului Său – care este esența în toate acestea? Evident, esența ultimă a acestora este arătarea slavei harului lui Dumnezeu, așa cum citim în Efeseni 1. Dar care este punctul focal imediat, cum este această slavă manifestată? Prin ce mijloace? Prin a lua niște creaturi total depravate și a face din ele în întregime oameni în care se poate vedea însăși chipul Fiului lui Dumnezeu. Care este scopul alegerii? Efeseni 1:4 ne răspunde: „În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca ...” noi să ne laudăm cu alegerea noastră? Nu! Ci „ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui”. Alegere pentru sfințire! Care este scopul lucrării ispășitoare făcută de Hristos? Ascultați mărturia pe care o dă Pavel către Tit, în Tit 1:14: „El s-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune”. El a murit pentru a avea un popor sfânt, „plin de râvnă pentru fapte bune”.

Apoi avem chemarea eficace al lui Dumnezeu: „Credincios este Dumnezeu, care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos, Domnul nostru” (1 Corinteni 1:9). Chemați la o viață în care să participăm în mod vital la părtășia cu Hristos! „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire” (1 Tesaloniceni 4:7).

Avem apoi păstrarea și perseverența sfinților. Și este vorba aici despre o perseverență pe calea sfințeniei și ascultării, căci

Scriptura spune, „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care ni-
meni nu va vedea pe Domnul” (Evrei 12:14). „Dacă rămâneți în cu-
vântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul,
și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:31-32). Așadar, orice parte a
structurii sau teologiei calviniste am atinge, atingem o fibră vie a
scopului lui Dumnezeu de a crea un popor sfânt pentru El.

Predestinat cu ce scop? „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut
mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului
Fiului Său” (Romani 8:29). Dacă așa stau lucrurile, atunci trebuie
să-mi pun o întrebare, și anume: Se împlinește în mine scopul ale-
gerii lui Dumnezeu? El m-a ales în Hristos pentru ca, fiind răscum-
părat la un anumit moment și chemat la timp, să încep să fiu sfânt
conform cu timpul Lui și să fiu părtaș perfecționării acestei lucrări
până în veșnicie. Singura asigurare pe care o am asupra faptului că
am fost răscumpărat pentru a fi sfânt și că voi fi adus la perfecțiu-
nea sfințeniei stă în faptul că trăiesc aici și acum căutând sfințenia.
În esența ei, sfințenia constă din conformarea cu voia revelată a lui
Dumnezeu în gândire, vorbire și fapte, prin puterea Duhului Sfânt
și prin uniunea cu Isus Hristos. Sfințenia, evlavia – aceasta este do-
vada că scopul alegerii făcute de El se împlinește și aduce roadă,
iar aceasta își găsește expresia în ascultarea mea de Dumnezeu.
Iată de ce Ioan putea spune în 1 Ioan 2:5: „Dar cine păzește Cuvân-
tul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin
aceasta știm că suntem în El”. Alegerea își atinge țelul propus în
acela care păzește Cuvântul lui Dumnezeu. Există dovezi clare că
experimentez părtășia cu Isus Hristos prin Cuvântul Lui? El m-a
chemat la părtășie cu El și, dacă am fost chemat în mod eficace,

atunci este imposibil să fiu străin de experiența cunoașterii Domnului.

Mărturisesc eu că sunt păstrat prin puterea păzitoare a lui Dumnezeu? Atunci această păstrare a Lui trebuie să iasă la lumină prin perseverența mea. Singura dovadă pe care o am asupra faptului că El mă păstrează este că, prin harul Lui, sunt făcut capabil să perseverez.

Aceasta este implicația practică a soteriologiei calviniste. Ea mă determină să pun întrebări ca acestea, care mă așează în întreg contextul cercetării de sine oneste și biblice. John Bunyan avea perfectă dreptate atunci când a scris acea parte din nemuritoarea lui carte, *Călătoria Creștinului*, care descrie felul cum *Creștinul* a ajuns în contact cu un om pe nume *Bun-de-gură*. Te îndemn să citești acel pasaj cu atenție. El arată că Bunyan a constatat că există posibilitatea de a avea o convingere intelectuală că doar Dumnezeu poate să mântuiască pe păcătoși, și că mântuirea este o lucrare în care Dumnezeu este cel ce salvează pe păcătoși, dar problema reală este aceasta: A existat o aplicare a acestui adevăr, prin experiență și cu putere, în inima și în viața mea?

În urmă cu un an, a venit la mine un tânăr, absolvent de seminar teologic, pentru a discuta despre anumite chestiuni care îl tulburau în legătură cu slujirea mea. Și mi-a pus următoarea întrebare: „Domnule Martin, aș vrea să vă spun o întrebare simplă. Credeți că ați primit cumva chemarea de a umbla prin toată țara și a necăji pe oameni?” Răspunsul meu a fost următorul: „Chemarea mea nu este să fac înconjurul țării necăjind pe oameni, ci am fost chemat să propovăduiesc întreg sfatul lui Dumnezeu, din care un

aspect se focalizează pe acest principiu, anume că este posibil să susții învățătura sănătoasă și totuși să fii pierdut și străin de har, căci Scriptura spune „Împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvinte, ci în putere”. Pavel a spus, „În adevăr, Evanghelia noastră v-a fost propovăduită nu numai cu vorbe, ci cu putere, cu Duhul Sfânt și cu o mare îndrăzneală” (1 Tesaloniceni 1:5). Atâta vreme cât Matei 7:21-23 se află în Sfânta Scriptură și atâta vreme cât am o voce, voi striga către predicatori, către viitorii slujitori și către preținșii creștini că mulți vor spune în acea zi, „Doamne, Doamne”, persoane cărora Hristos le va spune, „Depărtați-vă de la Mine. Niciodată nu v-am cunoscut”.

Nu mi-am dorit niciodată să fiu un instrument, nici măcar de ocazie, în mâna diavolului, pentru a afecta credința unui adevărat copil al lui Dumnezeu, care poate fi ca și personajele lui Bunyan – precum Slab-de-Înger, Temătorul și Credința-Slabă, oameni care se află pe calea către Cetatea cerească, dar care au probleme cu siguranța lor și care se îndoiesc și adeseori cad.

Nici n-aș vrea să fiu vreodată un acuzator al fraților pentru a distruge sau răni credința vreunui creștin adevărat. Dar nici nu aș vrea să fiu ca un câine mort, să tac asupra acestei probleme, anume că nu este suficient să fi moștenit sau să-ți fi însușit o formă de doctrină, fie ea calvinistă sau arminiană. Întrebarea esențială este aceasta: Dacă mântuirea vine de la Domnul, atunci a început El o lucrare în mine? Așadar, ceea ce susțin eu este că aceste doctrine, odată aplicate inimii, vor conduce la o cercetare de sine onestă și biblică.

UMBLAREA CONSISTENTĂ, BIBLICĂ, DUPĂ EVLAVIA PRACTICĂ

În al doilea rând, aceste doctrine vor conduce la o umblare sănătoasă, biblică, după evlavia practică. Dar ce anume este implicat într-o astfel de umblare? Ca să fiu scurt, este vorba despre trei lucruri, după cum urmează:

A. O veghere sfântă și o abandonare totală a încrederii în propria persoană.

Cred eu cu adevărat că, prin natura mea, sunt atât de depravat încât Dumnezeu trebuie să inițieze lucrarea de mântuire, și că, chiar și după ce am fost regenerat și unit cu Isus Hristos, rămășițele corupției din mine sunt atât de mari, încât dacă Dumnezeu și-ar lua mâna de peste mine pentru o clipă, aș fi târât înapoi în orice formă de spurcăciune posibilă pentru o ființă omenească? O astfel de credință va produce o stare de veghere sfântă și o abandonare totală a încrederii în propria persoană.

Dacă recunosc că corupția ce rămâne în mine este precum o cutie de chibrituri uscate și că orice ispită este ca un cărbune aprins, atunci nu voi îndrăzni să flirtez cu păcatul. Dacă provin probabil dintr-un context fundamentalist îngust, unde oamenii trăiesc cu o listă de verificare a moralității proprii, și descopăr adevărul glorios al libertății în Hristos, atunci nu mă voi putea folosi de libertatea mea ca de o oportunitate pentru a păcătui. Voi recunoaște faptul că sunt liber în Isus Hristos, dar și că am în mine acest potențial îngrozitor către stricăciune și, de aceea, voi veghea și mă voi ruga.

B. O practică solidă a rugăciunii.

Este mântuirea lucrarea lui Dumnezeu, de la început până la sfârșit? Atunci El trebuie să fie cel ce oferă ajutorul, iar acest ajutor este dat aceluia care strigă după el. El trebuie să lucreze în mine voința și înfăptuirea bunei Sale plăceri, iar eu trebuie să îi cer să facă acest lucru. Cuvântul ne arată unitatea frumoasă a acestor două lucruri: promisiunea legământului lui Dumnezeu de a face ceva în mod suveran și cu putere în copiii Lui, alăturată poruncii adresată poporului Său de a-I cere însuși lucrul pe care El a promis că îl va face. În Ezechiel 36, acea afirmație extinsă a binecuvântărilor Noului Legământ, Dumnezeu face afirmații mărețe în versetele 25 până la 36, și totuși în versetul 37 citim: „Așa zice Domnul, Dumnezeu: Și încă va trebui să fiu căutat de casa lui Israel, pentru a le face aceasta” (SBR1921). „Eu voi face aceasta” dar „ei vor trebui să Mă caute”. În economia harului, Dumnezeu trezește în inima aceluia pe care îi cheamă dorința pentru binecuvântările pe care El se angajează să le dea, în mod suveran și cu putere. În modalitatea lui de exprimare simplă, familiară, Matthew Henry spunea: „Atunci când Dumnezeu acționează în direcția binecuvântării poporului Său, El îi pune pe aceștia să se roage pentru binecuvântările pe care dorește să le dea”. Tot așa, dacă eu cred mărturia Scripturii care spune că Dumnezeu mântuiește păcătoșii, că El nu doar îi regenerează, aducându-i la pocăință și credință, ci și că El îi păzește și îi aduce în ultimă instanță în prezența Lui – dacă aceasta este lucrarea Lui, atunci ea va produce o stăruință serioasă în rugăciune, nu doar o veghere sfântă și o abandonare a încrederii în propria persoană, ci și o constantă îndreptare a privirii către El, ce-

rându-I să împlinească în mine ceea ce El a promis. Ce este, în ultimă instanță, rugăciunea? Ea este recunoașterea conștientă a neputinței mele înaintea lui Dumnezeu. Adevăratul calvinist este omul care mărturisește cu buzele lui faptul că harul nu doar trebuie să-l trezească, regenerându-l, ci și că harul trebuie să-l păstreze. El conchide cu un Amin sincer la mărturia lui, prin rugăciunea sa, atunci când, pe genunchi, strigă către Dumnezeu spunând: „Nu mă duce în ispită, ci izbăvește-mă de cel rău. Doamne, eu nu pot să-mi obțin nici măcar pâinea necesară pentru ziua de astăzi, dacă Tu nu îmi schimbi viața și dacă Tu nu binecuvântezi truda mâinilor mele: Dă-mi pâinea zilnică!” De aceea, învățătura aceasta, care spune că Dumnezeu mântuiește pe păcătoși, va produce în inima unui creștin adevărat o umblare sănătoasă, biblică, după evlavie, o veghere sfântă, o practică serioasă a rugăciunii și, în ultimul rând, o dependență de Dumnezeu, cu credința că El va împlini tot ceea ce și-a propus pentru viața mea.

C. O dependență de Dumnezeu, încredințat că El va împlini tot ceea ce și-a propus pentru viața mea.

Atunci când păcătuiesc, sunt cumva lepădat? Nu! Cuvântul lui Dumnezeu este acesta: „Căci cel neprihănit de șapte ori cade, și se ridică” (Proverbe 24:16). Așa vin și eu, recunoscând că nu ascultarea mea reprezintă fundamentul sau temelia justificării mele și nici meritul de baza căruia mă pot apropia de Dumnezeu, ca un păcătos care a fost vrăjit de păcat, și pot alerga iarăși la Mijlocitorul Noului Legământ. Petru așterne pe hârtie această întoarcere la Domnul la timpul prezent: „Apropiați-vă de El, piatra vie...”; el nu spune „v-ați apropiat de El, piatra vie”. Atât de des auzim în zilele noastre spunându-se despre cineva că „a venit la Hristos”. Dar un creștin

este un om care vine constant la El. Citim în Evrei 12 că „voi nu v-ați apropiat de...”, și apoi descrie unele din elementele fizice pe care le vedem descrise și incluse în Vechiul Legământ, dar apoi spune „ci v-ați apropiat de...” (în ESV „vă apropiați...”), iar apoi menționează toate binecuvântările Noului Legământ, dintre care și aceasta: „v-ați apropiat... de Isus, Mijlocitorul Legământului celui Nou”. „Dar dacă cineva a păcătuit, avem (la timpul prezent) la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, cel neprihănit” (1 Ioan 2:1).

Nu este acesta motivul pentru care un creștin adevărat nu rămâne nepăsător la darea pe față a păcatului său? Orice descoperire a păcatului din viața unui credincios adevărat îl conduce pe acesta din nou la Mântuitorul lui, și orice lucru care îl conduce la Mântuitorul lui, Îl face pe Isus mai prețios pentru sufletul său. Când este viața ta mai proaspătă decât atunci când primești sărutarea iertării proaspătă pe obrazul tău? Păcatul conștientizat și deplâns îl conduce pe creștin din nou, într-un mod proaspăt, la Mijlocitorul Noului Legământ, Acela care a știut totul în legătură cu eșecurile lui atunci când l-a chemat și care, în harul și îndurarea Lui, în calitate de Mare Preot ce a suferit, pledează constant meritele sângelui Său înaintea Tatălui. Astfel este creată o dependență plină de nădejde față de Dumnezeu, pentru împlinirea tuturor scopurilor Sale în viața mea. Atunci când sunt slab, am nevoie să-mi amintesc că El se roagă pentru mine. Hristos i-a spus lui Petru, „Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta”. Nici chiar în lepădarea lui Petru nu a existat o abandonare totală a credinței lui. Căci lucrarea pe care bunătatea lui Dumnezeu a început-o, brațul puterii Lui o va duce la bun sfârșit. El o va împlini până în ziua lui Isus Hristos.

Când cineva pretinde că este un calvinist, mărturisind crezul soteriologic că Dumnezeu mântuiește păcătoșii, dar căruia îi lipsește această veghere sfântă, o anumită măsură a rugăciunii consecvente și o dependență în credință față de Dumnezeu, în Hristos, pentru împlinirea tuturor lucrurilor pe care El, în harul Lui, le-a promis, este o contradicție de termeni. Una din marile crize care există în zilele noastre, și parțial ea este justificată tocmai de ceea ce am analizat aici, constă în faptul că unii oameni, în special dintre tineri, își însușesc calvinismul și par să îl vadă ca pe un sistem filozofic fără greșală și dincolo de a putea fi pus în vreun fel sub semnul întrebării, devin niște oameni mândri, se întorc în școlile lor seculare și, în doar 10 minute, bombardează totul în calea lor, inclusiv tot ceea ce găsesc bun sau rău în gândirea profesorilor lor de filozofie. Ei devin niște oameni mândri și aroganți. Dar o astfel de imagine este o caricatură, nu este o reprezentare reală a calvinismului adevărat.

Care este efectul practic al mărturiei calvinismului în viața unui om? Dacă el îl vede pe Dumnezeu, acest lucru îl va zdrobi; iar dacă el înțelege că Dumnezeu mântuiește pe păcătos, acest lucru îl va face o persoană a credinței, dedicată rugăciunii și vegherii, o persoană care caută în mod activ evlavia practică. Se petrec aceste lucruri, aceste influențe ale doctrinelor în viața ta, în aceste clipe? Probabil că unii, pentru care aceste lucruri sunt noi, se tem de ele și spun în sinea lor, „O, aceste lucruri nu vor conduce decât la uscăciune spirituală”. Dar lucrurile nu stau așa, căci acestea sunt adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu. Iar eu sunt convins că ele asta sunt. În totalitatea lor, ele reprezintă adevărul ce este în acord cu

evlavia, adevărul care ne sfințește ca răspuns la rugăciunea noastră, adusă înaintea Marelui Preot. Fie ca Dumnezeu să lucreze așa încât adevărul Lui să împlinească aceste lucruri în tine și în mine!

NOTE EXPLICATIVE

1. B. B. Warfield, *Calvin as a Theologian and Calvinism Today*.
2. John Bunyan, *The Pilgrim's Progress*.

Ascultăm Chemarea – Împlinim Misiunea

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecvent doctrinară, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! “Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la www.magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 170 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratiaRomania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/donatii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!